

عنوان مقاله:

بررسی تطبیقی میراث مشترک ایران و هند در عصر ساسانیان از افسانه تا تاریخ؛ به روایت شاهنامه فردوسی

محل انتشار:

دوفصلنامه زبان و ادبیات فارسی، دوره 27، شماره 86 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسنده:

حسین محمدی - استادیار گروه تاریخ دانشگاه خوارزمی

خلاصه مقاله:

دو تمدن کهن ایران و هند، به دلیل روابط دیرینه فرهنگی، سیاسی و اقتصادی، شناختی نسبی از هویت یکدیگر داشته اند که در طول زمان صیقل خورده، تکمیل و گاهی نمادین شده است. بی گمان، برای شناخت تاریخ ایران و هند عصر باستان و چگونگی روابط این دو ملت، ناگزیر از دریافتن تصویر تاریخی هند در فرهنگ ایران هستیم. بررسی اسطوره، حماسه و شعر، ما را در رسیدن به واقعیت های تاریخی یاری می رساند. شاهنامه این قابلیت را دارد که بیان کننده تاریخ و فرهنگ ایران و هند باشد. در این پژوهش برآنیم تا با روش توصیفی- تحلیلی و با استفاده از منابع کتابخانه ای، به این پرسش اصلی پاسخ دهیم که اصولا فردوسی در شاهنامه تاچه حد از منابع تاریخی و متون پهلوی تبعیت کرده است. نوشتار نشان می دهد که فردوسی از منابعی که در دست داشته تبعیت کرده و در قسمت های مربوط به عصر ساسانیان با کارنامه اردشیر بابکان، یادگار زریران و خدای نامک اختلاف مهمی ندارد.

کلمات کلیدی:

شاهنامه، افسانه، تاریخ، هند، ساسانیان

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/993388>

